

Czwartek, 20.12.2012

Przygotowanie: Bractwo św. Zofii

ADORACJA: WIARA CELEBROWANA W LITURGII

3. „Chrzest”

WYZNANIE WIARY I PROŚBA O JEJ ROZWÓJ

Wystawienie Najświętszego Sakramentu. Śpiew: *Upadnij na kolana.*

P: Dziękujemy Ci, Panie, za kolejny tydzień Adwentu, który przygotowuje nas na spotkanie z Tobą. Z tęsknotą oczekujemy na zbawcze wydarzenia, które pozwalasz nam przeżywać w liturgii Kościoła. Ty wiesz, o Panie, że głębia tego przeżycia jest podwójnie zagrożona. Potężna jest siła oddziaływania świata, który odziera Święta z elementów religijnych, zostawiając tylko to, co ziemskie. Świat chciałby świętować, ale bez wspomnienia o Tobie. On uznaje tylko ziemskie powody radości. Z drugiej strony grozi nam, wierzącym, rutyna i przyzwyczajenie. Spełniamy religijne gesty, wykonujemy dekoracje bożonarodzeniowe, śpiewamy pieśni, ale nie zawsze potrafimy w tych obrzędach przeżyć osobistego spotkania z Tobą. Nie zawsze nasze zdumienie wobec wielkości tajemnicy Wcielenia prowadzi do przemiany serca. Dzieje się tak, gdy nasza wiara staje się powierzchownym przeżywaniem obrzędów, podczas gdy serce jest daleko od Ciebie. Dlatego dziś pragniemy na nowo wyznać wiarę, że Ty przychodzisz i że najważniejszym przeżyciem nadchodzących Świąt jest spotkanie z Tobą, otwarcie serca dla Ciebie i wprowadzenie Cię do naszych domów i naszego życia. Uciszyć, o Panie, nasze serca, aby nie były rozproszone. Przyjmij modlitwę, którą każdy z nas do Ciebie zanoszą.

Modlitwa w ciszy, a po niej śpiew: *Marana tha.*

L1: Z Ewangelii według św. Łukasza (7,36-50): „Jeden z faryzeuszów zaprosił Jezusa do siebie na posiłek. Wszedł więc do domu faryzeusza i zajął miejsce za stołem. A oto kobieta, która prowadziła w mieście życie grzeszne, dowiedziawszy się, że jest gościem w domu faryzeusza, przyniosła flakonik alabastrowy olejku, i stanąwszy z tyłu u nóg Jego, płacząc, zaczęła łzami oblewać Jego nogi i włosami swej głowy je wycierać. Potem całowała Jego stopy i namaszczała je olejkiem (...). Na to Jezus rzekł do niego: (...) «Odpuszczone są jej liczne grzechy, ponieważ bardzo umiłowała. A ten, komu mało się odpuszcza, mało miłuje». Do niej zaś rzekł: «Twoje grzechy są odpuszczone». Na to współbiednicy zaczęli mówić sami do siebie: «Któż On jest, że nawet grzechy odpuszcza?» On zaś rzekł do kobiety: «Twoja wiara cię ocaliła, idź w pokoju!»”

L2: Uczysz nas, Jezu, że wiara ocaliła tę kobietę. Przypisujesz wierze niezwykłą moc. Ona ocala, ratuje, uzdrawia. Tego ratunku pragniemy szukać dla siebie i dla innych, abyśmy umieli porzucić ścieżki grzechu i potrafili żyć miłością. Dlatego z pokorą wyznajemy naszą wiarę.

Chwila ciszy i śpiew: *Credo, credo. Amen.*

Cre - do, Cre - do. A - men.

L3: Wsłuchujemy się, Panie, w słowa św. Pawła Apostoła: „Jeżeli więc ustami swoimi wyznasz, że Jezus jest Panem, i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych – osiągniesz zbawienie. Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia” (Rz 10,9-10). Wierzmy, o Panie, całym naszym sercem i wyznajemy tę wiarę wobec Ciebie i wobec innych ludzi. Przyjmij, Jezu, naszą modlitwę.

Chwila ciszy i śpiew: *Credo, credo. Amen.*

L1: Rozważamy, o Panie, cudowną prawdę o Twojej obecności w życiu małżonków, których obdarowałaś łaską sakramentu małżeństwa. Modlimy się o wiarę dla każdego i każdej z nich, gdyż pośród trudów codziennego życia i wielorakich problemów, którym trzeba stawić czoło, nie zawsze im tej wiary starcza. Razem z nimi wyznajemy, że jesteś z nami każdego dnia i we wszystkich sprawach. Niech nasze wyznanie będzie dla wszystkich umocnieniem i przyczyni się do szerszego otwarcia serca na Twoje przyście.

Chwila ciszy i śpiew: *Credo, credo. Amen.*

L2: W Wigilię Twego Narodzenia, o Panie, wszystkie rodziny zgromadzą się w swoim gronie, aby przeżywać wieczerzę wigilijną. Niektóre z nich nie mają zwyczaju rodzinnej modlitwy. W gronie domowników nie wyznają ustami swojej wiary. Pomóż im pokonać przeszkody, które ich wstrzymują przed wspólną modlitwą. Daj także całej naszej wspólnotie łaskę dobrego przeżycia świąt Twego Narodzenia i celebracji dziękczynnej za łaskę sakramentu małżeństwa. Prosimy o to jednym słowem: „wierzę”. To słowo jest naszą modlitwą. Wierzymy w Ciebie. Wierzymy, że udzieliś nam tych łask.

Chwila ciszy, a po niej śpiew: *Credo, credo. Amen.*

P: Dziękujemy Ci, Jezu, za dar wiary w Ciebie i za wszystkie łaski, które dzięki niej otrzymaliśmy. Zjednoczeni z Tobą, mocą Twego Ducha, pragniemy wołać do Ojca Niebieskiego, abyśmy umieli korzystać z największych skarbów duchowych, rozlanych w naszych sercach przez sakramenty święte.

Czuwaj nad nami, najlepszy Ojcze, abyśmy żyli jak Twoje dzieci, którymi staliśmy się w sakramencie chrztu, abyśmy działali w mocy Ducha Świętego, którego wylałeś na nas w sakramencie bierzmowania, abyśmy wracali do Ciebie po każdym upadku, przyjmując ofiarowany nam w sakramencie pokuty dar przebaczenia, abyśmy w chorobie umieli korzystać z łaski sakramentu namaszczenia chorych, abyśmy wiernie wypełniali misję, którą nam powierzyłeś w (sakramencie święceń, małżeństwa, w profesji zakonnej, konsekracji...). Naucz nas, najlepszy Ojcze, uczestniczyć w Eucharystii, w której każdy z tych darów odnawiasz, umacniasz i rozwijasz, abyśmy osiągnęli pełnię zjednoczenia z Tobą w Twoim świętym Kościele. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Śpiew: *Wielbić Pana chcę, radosną śpiewać pieśń.*

CHRZEST

P2: Panie Jezu, dziękujemy Ci za Twoją obecność w Najświętszym Sakramencie; za to, że jesteś z nami i jesteś dla nas. Chcemy podziękować Ci za wszystkie dary, które przynosisz nam w Sakramentach. Pragniemy przede wszystkim umocnić naszą wiarę w prawdę, że w liturgii urzeczywistnia się najbardziej wewnętrzne współdziałanie Ducha Świętego i Kościoła; że Duch komunii zawsze pozostaje w Kościele i dlatego Kościół jest wielkim sakramentem Boskiej komunii. Pragniemy szczególnie gorąco podziękować Duchowi Świętemu, który w liturgii „jest wychowawcą wiary Ludu Bożego, sprawcą cudownych dzieł Bożych, jakimi są sakramenty Nowego Przymierza” (KKK 1091).

Modlitwa w ciszy.

L1: Z *Katechizmu Kościoła Katolickiego*: W liturgii Duch Święty jest wychowawcą wiary Ludu Bożego, sprawcą "cudownych dzieł Bożych", którymi są sakramenty Nowego Przymierza. Jest pragnieniem i dziełem Ducha w sercu Kościoła, abyśmy żyli życiem Chrystusa Zmartwychwstałego. Gdy spotyka On w nas odpowiedź wiary, którą wzbudził, urzeczywistnia się prawdziwe współdziałanie; przez nie liturgia staje się wspólnym dziełem Ducha Świętego i Kościoła. W tym sakramentalnym udzielaniu misterium Chrystusa Duch Święty działa w taki sam sposób jak w innych czasach ekonomii zbawienia: przygotowuje Kościół na spotkanie z Jego Panem, przypomina i ukazuje Chrystusa wierze zgromadzenia, uobecnia i aktualizuje misterium Chrystusa swoją przekształcającą mocą, a wreszcie jako Duch komunii jednoczy Kościół z życiem i posłaniem Chrystusa. (KKK1091, 1092)

P2: Zachęcenii tymi słowami, zwróćmy się razem – w jednościi serc, myśli i głosów – o dary Ducha Świętego:

Śpiew: *Przybądź, Duchu Święty.*

L2: *Z katechezy biskupa Wacława Świerżawskiego:* „Punktem wyjścia jest świadomość, że nie odkryje konieczności życia Eucharystią ten, kto nie zrozumie sakramentu chrztu. Kościół od wieków łączył chrzest z Mszą świętą. Może nie było to tak wyraźne, jak w naszych czasach, ale zawsze pokropienie wodą święconą na początku Mszy świętej było nawiązaniem do chrztu. Dzisiaj, żeby jeszcze bardziej ten związek ludziom ukazać, udziela się chrztu w czasie Mszy świętej. Podczas chrztu bowiem narodziliśmy się do nowego życia. Jest to rzecz niepojęta dla człowieka, który nie ma wiary. Zaczęło w nas kiełkować życie nowe. Życie inne, aniżeli to, które dąży do śmierci i kiedyś w proch się rozsypie.

Jak to życie dążące do śmierci karmimy zwykłym chlebem, tak życie nowe karmimy Chlebem z ołtarza. Analogia jest tak wyraźna i tak prosta, że nie rozumie jej tylko ten, kto nie ma wiary, lub ten, kto ma złą wolę. To, co Chrystus powiedział: „Jeśli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego” (J 3, 5), ma swoją kontynuację w dalszych słowach Pana: „Jeżeli nie będziecie spożywali Ciała Syna Człowieczego, nie będziecie mieli życia w sobie” (J 6, 53). (...)

Nasze rozważania pójdą właśnie w tym kierunku: mają nam pomóc w uświadomieniu sobie chrześcijańskiej godności. Ona w nas jest od chrztu jak skarb, może jak skarb zakopany w ziemi, może jak skarb schowany głęboko pod powierzchnią. Ale może dzięki Jego łasce, jest jak skarb już znaleziony i odkryty, błyszczący i promieniujący światłem. Ci, którym dano o rozumienie, niech się modlą i dziękują z Chrystusem, sprawując Najświętszą Eucharystię, czyli dziękczynienie. Ci, którzy jeszcze nie rozumieją, niech w pokorze proszą o światło. Życie ucieka, szkoda czasu. Pan j e s t. Stań! pośród nas Ten, którego nie znamy!” (Chrzest, str. 22-24)

Chwila ciszy.

P2: Dziękując Bogu za dar naszego chrztu, rozważmy teraz wspólnie w modlitwie różańcowej tajemnicę Chrztu Pana Jezusa w Jordanie:

Dziesiątek różańca

L1: *Z Katechizmu Kościoła Katolickiego:* Chrzest święty jest fundamentem całego życia chrześcijańskiego, bramą życia w Duchu i bramą otwierającą dostęp do innych sakramentów. Przez chrzest zostajemy wyzwoleni od grzechu i odrodzeni jako synowie Boży, stajemy się członkami Chrystusa oraz zostajemy wszczepieni w Kościół i stajemy się uczestnikami jego posłania: "Chrzest jest sakramentem odrodzenia przez wodę i w słowie". Chrzest jest sakramentem wiary. Wiara jednak potrzebuje wspólnoty wierzących. Każdy wierny może wierzyć jedynie w wierze Kościoła. Wiara wymagana do chrztu nie jest wiarą doskonałą i dojrzałą, ale zaczątkiem, który ma się rozwijać. Gdy katechumeni lub rodzice chrzestni słyszą skierowane do siebie pytanie: "O co prosicie Kościół Boży?", odpowiadają: "O wiarę!" U wszystkich ochrzczonych, dzieci i dorosłych, po chrzcie wiara powinna wzrastać. Dlatego co roku podczas Wigilii Paschalnej Kościół celebrowie odnowienie przyrzeczeń chrztu. Przygotowanie do chrztu stawia człowieka jedynie na progu nowego życia. Chrzest jest źródłem nowego życia w Chrystusie; z niego wypływa całe życie chrześcijańskie. (KKK 1213, 1253, 1254)

Śpiew: *Oto źródło wody żywej*

L2: *Z katechezy biskupa Wacława Świerżawskiego:* Ostatnia, dokonana przez Sobór Watykański Drugi reforma obrzędów chrztu świętego miała na celu jedną, zasadniczą sprawę: przez uproszczenie obrzędów i wprowadzenie katechezy chrzcielnej, czyli nauki o tym, czym jest chrzest, Kościół chce przybliżyć ludziom wierzącym samą rzeczywistość wiary. Chrzest bowiem jest sakramentem wiary, znakiem wiary. Kto przyjmuje chrzest, wyznaje, że ma wiarę, a równocześnie chrzest uczy go, jak ta wiara powinna wyglądać, jaki ma mieć kształt. Wiara w Jezusa Chrystusa i

przez Chrystusa w Duchu Świętym w Boga Ojca – wiara w Trójjedynego Boga. Człowiek, który poznaje i rozumie, czym jest wiara, stara się potem żyć według niej tak, aby kiedyś stanąć przed sądem Bożym i dobrze „zdać sprawę z władarstwa swego”.

Przy wtajemniczeniu w sakrament chrztu nie traćmy z oczu tej zasadniczej prawdy, że chrzest jest sakramentem wiary, i w wielości naszych rozważań zauważmy ten wątek, najmocniej wyakcentowały i najistotniejszy. Chrystus Pan powiedział wyraźnie: „Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony” (Mk 16,16). Przez chrzest człowiek otrzymuje łaskę, czyli życie Boże, ów wewnętrzny dynamizm, który daje światło i porusza wolę do dobrego. Właśnie dzięki tej łasce człowiek może się wewnętrznie przemienić, to znaczy zerwać z grzechem i przyłączyć do Chrystusa. A więc przez wiarę człowiek może uczestniczyć w męce, śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa – Boga, który stał się człowiekiem i zamieszkał wśród nas. Dzięki temu uczestnictwu w życiu Jezusa człowiek uczestniczy również we wspólnocie Kościoła, należy do ludu Bożego i może być chrześcijaninem. (Chrzest, str. 147-8)

Chwila ciszy

P2: Panie Boże, dziękujemy Ci za wszelkie dary, którymi obdarzyłeś nas podczas tej wspólnej modlitwy. Szczególnie dziękujemy za dar chrztu świętego i za umocnienie naszej wiary w Twoją obecność w sakramentach, dzięki którym udzielane jest nam życie Boże.

Śpiew: *Jezu, Tyś jest światłością mej duszy*

MODLITWA NA ROK WIARY

P: Zbawicielu świata, dziękujemy Ci za dar wspólnej modlitwy i adoracji. Przy Tobie rośnie nasza wiara, umacnia się nadzieja, rozpala się miłość. Kończąc naszą wspólną modlitwę, gorąco prosimy Cię o pomnożenie naszej wiary. Spraw, aby nasza wiara stawała się coraz mocniejsza i aby coraz bardziej przemieniała nasze życie. Po tej modlitwie pozostaniemy na dłuższej adoracji w ciszy.

L1: Panie Jezu, Synu Boga żywego, przymnóż nam wiary w Twoje słowo, w którym ukryta jest prawda i w którym Ty sam jesteś obecny. Otwórz nasz umysł i serce, abyśmy uważnie słuchali słów Ewangelii i gorliwie poznawali Twoją naukę, przekazywaną przez Kościół. Ześlij na nas swego Ducha, aby doprowadził nas do całej prawdy.

Śpiew: *Panie, przymnóż nam wiary.*

Pa - - nie, przy-mnóż nam wia-ry !

L2: Zbawicielu świata, przymnóż nam wiary w Twoje zbawcze działanie w sakramentach świętych i Twoją obecność pośród nas w znaku chleba. Niech nasza wiara objawi się w chętnym przychodzeniu na adorację i pełnym zaangażowaniu w przeżywanie sakramentów, szczególnie Eucharystii.

Śpiew: *Panie, przymnóż nam wiary.*

L3: Jezu, Synu Maryi, przymnóż nam wiary w Twoją obecność w nas samych i w innych ludziach. Nie pozwól nam zapomnieć o Twoich słowach: „Cokolwiek uczyniliście jednemu z najmniejszych, Mnieście uczynili”. Dodaj nam siłę, abyśmy służyli Ci w ludziach, do których nas posłałeś.

Śpiew: *Panie, przymnóż nam wiary.*

P: Przyjmij, miłosierny Jezu, naszą pokorną modlitwę o pomnożenie wiary. Niech ona kształtuje całe nasze życie i doprowadzi nas do Ciebie. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Śpiew: *Niech nas ogarnie.*

Adoracja w ciszy.